

Українська Народня Республіка.

УНІВЕРСАЛ

РАДИ РЕСПУБЛІКИ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Віками мучився український народ під властю чужоземців. Ці чужоземці захопили родючу землю українську й заставили наш народ на них роботи.

Після того як було скинуто російського царя, український народ не схотів більше тетпіти господарювання чужоземців-росіян в своїх хаті, він сам рішив стати хазяїном на своїй землі-Україні. Український народ створив свою самостійну Народню Республіку.

Та не так думали наслідники царського правительства, московські большевики-комуністи. Вони зруйнували свій край-Росію і схотіли поживитися тим хлібом, який український народ потом і кров'ю приробив на своїй землі. Большевики з своїм грабіжницьким військом напали на Україну й вивозять з нашого краю не тільки харчові запаси (хліб, сіль і т. п.), а все, що їм попадеться на очі: машини, інструменти, залізо, вугіль, вагони, підриваючи таким чином основи життя й праці українського селянства й робітництва.

Були між нашим народом такі довірчиві люде, які ждали, що прийдуть росіяне-комуністи на Україну і встановлять для нас добрі порядки.

І не тільки російські большевики-комуністи зазіхають на добро українського народу. Російські пани та генерали Денікін і Врангель свій головний напад робили на Україну, щоб заволодіти її багатствами і панувати, як раніше, над нашим народом.

Тепер, після довгих мук і знущання російських большевиків, після розстрілів і катування розібрали українські люде, де правда і хто нашому народові друг, а хто ворог.

І большевики і денікінці (чи врангелівці) це все люде московські, що дивилися і дивляться на українців не як на рівноправний і повноправний народ, а як робочу худобу, яка повинна слухати свого пана московського генерала або московського-ж комуніста-большевика.

Кращі сини українського народу не вірили облесливим слівом московських комуністів. Вони зібрали хоч невелику, але сильну духом армію, яка три роки билася за волю рідного краю. Цій армії помагав увесь Український народ, який без перестанку то там, то там, вставав зі зброєю в руках проти своїх давніх гнобителів-москвинів.

Ця армія й повстанський народ України не раз виганяли росіян з Української землі, та не мала ця армія головного: їй бракувало зброї та одежі.

Зібравшись на невеликій частині Подільської губернії, ця армія завзято билася з московськими зайдами, але не її була сила. Аджеж ще найбільші гнобителі українського народу — російські царі для того, щоб наш народ не вирвався з московської неволі, зробили так, щоб на Україні не було патронних заводів та фабрик, які виробляють зброю. Тому то й сильніші за нас московські большевики, що у них в Росії заводи виробляють зброю, а на Україні таких заводів немає. Але бувають часи в життю народа, коли любов до рідного краю і ненависть до насильників-чужинців перемагає найсильнішу зброю. Таке чудо відваги зробив український народ, як вигнав з України разом з гетьманцями німецьку окупаційну армію в 1918 році.

Тепер черга настала для большевиків.

Знайте селяне-хлібороби, робітники і всі громадяне України, що час вашого визволення не далеко.

Президія Ради Республіки: Голова І. Феценко-Чопівський.

Заступник Голови П. Пилипчук. Перший Секретарь О. Бачинський.

Тарнів березня 12 дня 1921 року.

Ваше правительство й військо на чолі з Головним Отаманом **СИМОНОМ ПЕТЛЮРОЮ** знаходяться на чужині, але вони не тратять надії на Самостійну Україну.

Щоб об'єднати всі громадські сили, які мусіли йти з армією на чужину, скликано РАДУ РЕСПУБЛІКИ України, в якій працюють для добра українського народу представники українських народних і демократичних партій та громадських організацій.

Рада Республіки є найвищою владою, яка зараз порядкує і буде порядкувати всіми справами України після повороту українського війська на рідну землю, аж поки сам український народ вільними голосами вибере представників до Всенародного Зібрання України-Парляменту.

Народ України без ріжниць національностей повинен знати з чим прийде українське військо та українська власть на Україну.

Рада Республіки і Правительство, яке перед нею відповідає за свої діла, хотять визволити Україну з під влади чужинців московських комуністів та їхньої червоної армії. Рада Республіки бажає створити **Українську Республіку** самостійною і ні від кого незалежною, як того хоче український народ.

Рада Республіки хоче, щоб після звільнення України від чужих напастників сам народ України був хазяїном в своїй хаті — Українській Самостійній Республіці.

Рада Республіки в згоді з попередніми законами і постановами Українського Правительства заявляє, що вся земля на Україні повинна належати трудовому селянству. Робітники України, які там мучиться під кривавою властю Російських комуністів, повинні знати, що Рада Республіки хоче установити громадські права і свободу робітництва, одібрані у нього неситими большевицькими комісарами.

Рада Республіки стверджує своє непохитне бажання забезпечити робітникам України найцінніші придбання революції — 8-ми годинний робочий день і закони про охорону праці.

Рада Республіки, Правительство і військо українське хотять принести всьому народові України, без ріжниць національної приналежності, демократичний порядок і спокій, замість різні та взаємного винищення, як це робить большевицька власть.

Народе Український, ти, що кладеш своє життя в оружній боротьбі з московськими грабіжниками! Селянами, робітниками і всі громадяне. борці за волю України!

Готуйтеся до повороту Вашої єдиної законної влади на Україні.

Збирайте силу на той час, коли Вас Рада Республіки і Правительство України покличуть на трудну і рішучу боротьбу з російськими завойовниками-комуністами. Не робіть неорганізованих повстань, які иноді більше шкодять собі чим ворогові.

Збирайте велику силу і виступайте на ворога після наказу Українського Правительства, яке через своїх посланців дасть розпорядження в той час, коли буде треба. Будьте готові на всякий час до боротьби. Весна й літо 1921 року мають рішити долю українського народу, чи буде він ще далі рабом Росії, чи вижине з своєї землі московських грабіжників і створить свою сильну і самостійну державу — Українську Народню Республіку.

Рада Республіки певна, що після тяжкого московського знущання та поневірення під чужою властю український народ заодно з Радою Республіки, Правительством і військом таки вибере собі вільне і самостійне життя в своїй Незалежній Народній Республіці.